

Isäni on muovia, äitini silikonista. He eivät näe eivätkä kuuntele. Muovinen keinotekoinen todellisuus on saanut heidät valtaansa, eikä heitä kiinnosta mitään ajattelen. Yritän auttaa, mutta he eivät halua kuulla mitään minulla on sanottavaa. Istun huoneessani. Teen kotitehtäviä ja toivon, että heidän valitsema todellisuus jättäisi minut rauhaan. Kirjoitan ainetta luokan perällä. Palautan sen nimettömänä. Yritän pitää kouluasiat erillään todellisuudesta, jossa elän, ettei kukaan saisi tietää kotioloistani. Äidinkielen tunti päättyy ja muovinen todellisuus odottaa. Herkeämättä se odottaa minua kotona. Yritän taistella sitä vastaan, mutta en tiedä miten voittaisin sen. Äiti tuijottaa eteisen peilistä silikonirintojaan ja hymyilee klovnimaisesti. Haluaisin kirkua! Se olisi turhaa, kukaan ei kuulisit sitä. Isä katsoo televisiota ja ilmeilee. On niin uppoutunut ohjelmien katseluun, ettei huomaa kotiintuloani. Isä antoi periksi, kun elämä ei ollut sille helppoa. Ehkä kaikki onkin minun syytä. Haluaisin herättää isän eloon, mutta hän ei halua herätä, hän on muovisen todellisuuden lumoissa, eikä kestä kohdata elämää. Syvän sinisissä silmissäni, olisi raikasta vettä, mutta isä katsoo minusta läpi. Hän katsoo mieluummin televisiota haltioituneena kuin minua silmiin. Kahvinkeitin korahtaa keittiössä. "Ottaako joku piparkakun?" Isä sanoi. Äidin korkokengät kopisevat käytävällä. Äiti kaataa dieettijuoman lasiin ja kertoo aloittavansa saunajoogan. Harjoittelee syvähengitystä keittiössä, jotta ruumis ja mieli puhdistuisi. "Taitaa tulla talvi" isä sanoo ja katsoo laualattiaan pontteihin, joihin on kerääntynyt ensipakkasen kuuraa. Isä juo kahvia ja syö piparia. Ottaa piparilautasen keittiöstä mukaansa ja istuu olohuoneen sohvalle jatkamaan ohjelmien katselua. Sieluni heiluttaisi tuhatta kehtoa, jos se olisi vapaa, mutta sitä se ei ole. Muovinen todellisuus nujertaa, jos ajatus siitä että minusta tulisi kuin vanhempani, saa sieluni vääntelehtimään. Elän pahvitalossa ja sen asukkaat elävät valheessa. Istun yksin huoneessani. Pahviseinien välistä vuotaa valoa muoviseen todellisuuteen. Vanhempani eivät kestä ikäviä asioita, ja se näkyy tahroina talon pahviseinissä. Hallitsevana on muovinen todellisuus, joka ei siedä valoa. Jotta todellisuus pysyisi voimassa, on sen puolustauduttava. Sen on taisteltava viattomuuttani vastaan ja nujerrettava minut. Seinien toisella puolella on elämää. Valoa vuotaa edelleen seinien välistä. En tiedä minkälaista elämä toisella puolella tulisi olemaan, mutta pakotan itseni ottamaan siitä selvää. Muovinen todellisuus on hallinnut kauan, mutta sillä ei ole valtaa minuun niin paljon, etten uskaltaisi tehdä sitä. Ulkopuolella valoa on kaikkialla. Sisältä talo tuntui suurelta, mutta valossa se näyttää purkukuntoiselta. Talon sortumaisillaan, eivätkä vanhempani huomaa sitä. Minulla ei ole paikkaa maailmassa, koska puhun totta. Kirjoitan totuuden paperille, jotta kaltaiseni eivät olisi yksin. En ole vahva, enkä voimaantunut, mutta olen niiden ääni, joiden talossa ei ole elämää.